

กรรมานับพันถึง

รื่นเริงท่ามฤดู

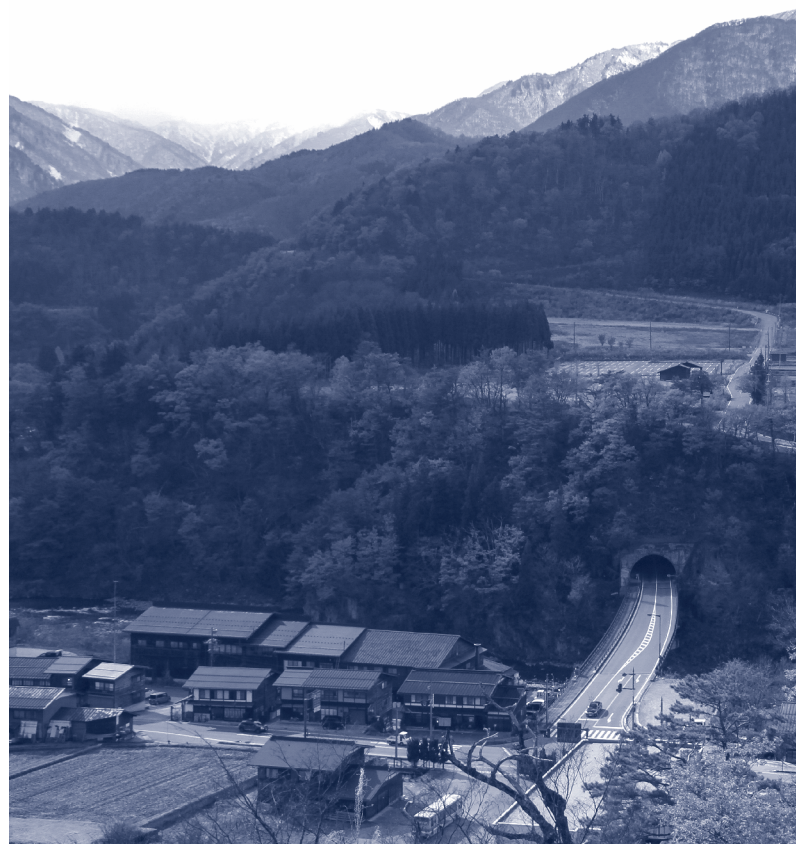
อาทิตย์ นิมนว

สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม อ.ส.ก.

เมื่อ ๑๖ปีก่อนชาวคณะเราก็มัวแต่เดินวนไปวนมาในหมู่บ้านชิราคาวาโกะ (白川郷) กันจนงงไปหมด เดินไปทางไหนก็มีแต่หิมะขาวโพลน สลับกับฝนที่โปรยปรายลงมาเรื่อยๆ ยิ่งเพิ่มความหนาวเป็นพิเศษจากแรกๆ ที่ตื่นตื่นกันสุดพลัง เพราะจะว่าไปนี่ก็เป็นหิมะแรกของชีวิตเลยก็ว่าได้มั้ง ไปเที่ยวที่ไหนก็ไม่เคยจะเจอเลยหิมะนี้ หนาวขนาดไหนหิมะก็ไม่ตก รู้สึกเป็นบุญมากที่มาที่นี่แล้วเจอจริงๆ สักที แต่ในความสวยงาม ความตื่นตาตื่นใจก็มีอันตรายนอนอยู่ จำที่เคยเล่าให้ฟังได้ไหมครับว่า เครื่องห่อร่างที่พกมาในทริปนี้ของทุกคนไม่ได้ตั้งใจมาโดนความหนาวเย็นระดับหิมะตกเลยสักคน ไม่มีขึ้นไหนป้องกันได้เลยสักชิ้น ถุงมือเหวอ ไอ้โฮ มือหงิกไปสิ ขามาใหม่ๆ ก็ตั้งท่าถ่ายรูปกับหิมะโปรยปรายกันลืมหินหาย หยิบกล้องเข้าออกๆ รั้วๆ มาตอนนั้นนิ้วแข็งมาก ถุงมือเจ้ากรรมไม่ช่วยอะไร จะกดชัตเตอร์แต่ละทีคืออยากมาก หน้าตาที่เคยเปื้อนรอยยิ้มกว้างขวางตอนนี้ขยับปากจะพูดแต่ละทีคือเพี้ยนไปหมด ปากแข็ง ขยับยากมาก อารมณ์แบบตึงโบท็อกซ์...แต่ที่มันหรรษายิ่งกว่านั้นก็คือ “รองเท้า” เพราะอะไรนะเหรอ เพราะหิมะที่ร่วงลงสู่พื้นดินแล้วจับตัวกันเป็นก้อนหิมะสีขาวโพลนทั่วบริเวณมันกลายเป็นน้ำพุได้ยิ่งงึเงาะ เริ่มจากการละลาย พอละลายก็กลายเป็นน้ำ พอเย็นไปน้ำก็เริ่มแข็งเข้ามาทางพื้นรองเท้า ฮือ เย็นด้วย แฉะด้วย ไม่ชอบเลย ยิ่งจ๊ะ พอคนเดินเหยียบจุดเดิมๆ กันมากเข้า หิมะก็รวมตัวกันกลายเป็นหิมะแข็งๆ ใสๆ และลื่นมาก มากจนระแวงไปหมด เปลี่ยนจากเดินฉับๆ มาเป็นย่องเหมือนขโมยขึ้นบ้านแทน จะไม่ให้ระแวงได้ยังไง คุณพี่คนข้างหน้านั้นกันจำเข้าไปแล้วหนึ่ง สภาพแต่ละคนตอนลื่นล้มนี้คือต้องบอกเลยว่า “เจ็บไม่เท่าอายุ” เราไม่สามารถคิดทำสวยๆ ตอนแล่นดิ่งได้เลย มีแต่ท่าตะเกียกตะกาย เอามือแหวกอากาศมัวไปหมดก่อนที่จะกระแทกพื้น...

มัวแต่สาละวนอยู่กับมฤตยูหิมะกินคนอยู่ได้ หน้าทีของชาวเราตอนนี้คือต้องหาทางขึ้นไปชมวิวกว้างๆ ให้ได้สิ ถ้าใครนึกภาพไม่ออก ลองนึกถึงภาพหมู่บ้านที่มีหลังคาทรงสามเหลี่ยมมีหิมะปกคลุม ถ้าเป็นภาพกลางคืนก็จะมีไฟเปิดไฟสว่างไสว ถ่ายลงมา

จากมุมด้านบนให้เห็นเป็นบ้านหลายๆ หลังติดๆ กันเป็นกลุ่มก้อนนั้นแหละครับ เราต้องการมูมนั้น เดินไปเดินมาก็เจอป้ายรถสำหรับพาคณะทัวร์ขึ้นเขาไปชมวิวกว้าง แต่คุณพระคุณเจ้า แถวยาวอีกแล้ว มีนักท่องเที่ยวจากหลากหลายประเทศร่วมมัจฉาไปด้วยกับเราในครั้งนี้นี้ ต่างคนต่างก็มาในชุดพร้อมมรดกๆ ไม่เหมือนอีพวกนี้ที่ขึ้นรถออกไปก็สั้นไป ผ่านไปคั่นแล้วคั่นเล่า ในที่สุดก็ถึงคิวเราจนได้ นาที่นั่นคือจำได้เลยว่าบ้านจีนนี้ร้ายกาจจริงๆ พยายามแทรกตัวขึ้นรถแบบหน้าไม่อายเฮอะ แต่จำไว้ว่าฉันไม่ใช่เหยื่อของพวกเขาแกอีกต่อไป คั่นมาคั่นกลับ พวกฉันต้องได้ไปพร้อมกัน! ก่อนจะขึ้นไปก็ต้องหยอดเงินกันก่อนนะ หยอดเสร็จก็เข้าไปอัดกันอยู่ในรถบัสคันเล็กๆ สภาพคล้ายๆ กับสิ่งที่เรียกว่า “รถกระป๋อง” นะ (จะบอกว่าสุดท่ายแก๊งป่ามหาภัยก็โดนสังคมนาฬิกา ต้องรอดันต่อไปจนได้ สาแก่ใจช้อย้นัก) แต่

แม่เจ้าโวย คุณลุงคนขับคือซิ่งมาก เข้าใจว่าแกคงทำรอบแหวะทางขึ้นเขาเหวอ กระจอก ! เล่นสวนเหวอ อ่อนหัด ! ถนนมันลื่นนะลุงลุงรู้ใช่ไหม !! วันซ้ายเวียนขวาได้สักพัก ลุงก็พาทุกคนมาอยู่บนจุดชมวิวด้านบนเขาห่างจากหมู่บ้านออกมานิดหน่อย ท่ามกลางหิมะที่ตกลงมาระห่ำกว่าที่เคย เชื่อกอากาศตอนนี้ก็ -4 ใสๆ ไปเลยจ้าแม่

ขึ้นชื่อว่ามีมมหาชนก็สมชื่อเนะ ข้างหน้าเราเนี่ยจะเห็นเป็นชะง่อนผาเล็กๆ มีรั้วกั้นกันพอเป็นพิธี ซึ่งถ้าโพสทำถ่ายรูปร่างเริงเกินเหตุอาจจะตกเขาไปตายได้ ดูแล้วก็ไม่น่าจะทันได้พิการชะด้วยชะง่อนเล็กมาก แต่คนเยอะมาก ก็เลยต้องพยายามผลัดกันช่วงชิงจังหวะเข้าไปโพสทำ และต้องเตรียมท่ามาก่อนด้วยนะ ถึงเวลาไปโพส แซะ แล้วออกเลย ตามมารยาทอันดีสำหรับคนถัดไป มาถึงตอนนี้รู้สึกเจ็บใจนิดๆ ตรงที่เตรียมอุปกรณ์ไปไม่พร้อมเท่าไร ทำให้ได้ภาพในฝันมาแค่พอประมาณ ไม่ได้สวยสมกับที่เสียงตายนั่นมาบนนี้ และไม่สมกับที่ค้นพาคำว่าดาวดั้นด้นมาจนถึงที่นี้สักเท่าไร แต่ผลงานก็ออกมาพอใช้ได้เนะ

ขณะที่กำลังช่วงชิงจังหวะถ่ายภาพในมุมที่ดีที่สุดอยู่นั้นก็นึกขึ้นได้ว่า เอ๊ะ สมาชิกทัวร์หายไปในหมด เหลือข้ายแลขวา ไร่ไปอยู่ในร้านขายของที่ระลึกกันหมดเลยให้ตายเถอะ จะว่าไปก็ขอเข้าไปดูสักหน่อยว่ามีอะไรให้ซื้อบ้าง ของขวัญของฝากละลานตาจริงๆ แต่สิ่งหนึ่งที่เป็นดาวสำหรับที่นี่คือพวงกุญแจตุ๊กตาอะไรสักอย่าง คล้ายๆ คนมีหลายสีมากๆ พออ่านฉลากที่ติดอยู่ก็พอจะรู้ว่าแต่ละสีให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกันที่เห็นอยู่ที่นี่ก็ 8 สีเข้าไปแล้วดีเลยถ้าจะซื้อไปฝากเพื่อนๆ ก็ดูจะบันเทิงดี เลือกให้คนละสี คนละประสิทธิภาพ

คุณเอ๊ย เลือกมันมากจนแทบลืมเวลาว่าเราต้องรีบลงเขากันแล้ว (รถลงเขาหมดตอน 4 โมงเย็น) ว่าแล้วก็จกน่องๆ จำนวนหนึ่งใส่ตะกร้าไปคิดเงิน แล้วรีบพุ่งไปรอรถทันที จุตรอรอดข้างบนเขานี้มันสุดยอดกว่าข้างล่างหลายขุมอยู่ หนาวกว่า หิมะลงท่วมกว่า แดดยาวกว่า ต้องนับถือคนอื่น ๆ มากเพราะเขาดูซัดลึกลับมากเลย แต่พอหันมาดูตัวเอง... สั้นเป็นผีเข้าเลยจ๊ะ เขาเป็นว่านี่ก็คือช่วงสุดท้ายของทริปหมู่บ้านชิราคาวาโกะกันแล้ว สนุกสมใจมาก อะไรที่ไม่คิดว่าจะเจอก็เจอ อะไรที่อยากจะทำก็ทำได้เจอ แค่นี้ก็แฮปปี้แล้ว

Small Tips

พวงกุญแจรูปคนที่ซื้อมาเป็นของที่ระลึกนั้นจริงๆ แล้วเรียกมันว่า さる(さ) (ซารุโบโบะ) ที่แรกเข้าใจว่าคงเป็นลิงมั้ง เพราะ さる แปลว่า ลิง แต่ตามประวัติแล้วก็เป็นตุ๊กตาคนอย่างที่เราเห็นนั่นแหละ เป็นเครื่องรางขึ้นชื่อของเมืองทาคายามะ ในแถบจังหวัดคิฟุ ลักษณะเด่นอีกอย่างคือเป็นตุ๊กตาที่ไม่มีใบหน้า ตามประวัติ (อีกแล้ว) เล่าว่ามีหลายที่มา บ้างก็บอกว่าแต่เดิมเป็นตุ๊กตาที่คุณย่าคุณยายเย็บให้ลูกหลานเล่น ทำจากเศษผ้าเหลือๆ ก็คงทำให้เหมือนคนเีอะๆ คงจะไม่ได้ บ้างก็ว่าที่ไม่มีใบหน้าเพราะจะได้ให้เจ้าของ "จิ้น" เอาว่า ณ อารมณ์ของเราตอนนั้นเจ้าตุ๊กตานี้จะทำหน้าตาอย่างไร ที่สำคัญคือมีหลายสีหลายขนาดมาก บางตัวใหญ่เกือบเท่าเด็กเลยก็มี แต่ละสีเชื่อมโยงกับโชครางที่แตกต่างกัน ได้แก่ สีแดง (赤) ครอบครวั / สีเหลือง (黄) เงินทอง / สีชมพู (ピンク) ความรัก คนรัก / สีเขียว (緑) สุขภาพ / สีม่วง (紫) ความสำเร็จ / สีน้ำเงิน (青) การงาน การเรียน / สีดำ (黒) บัดเป่าสิ่งชั่วร้าย / สีส้ม (オレンジ) เพื่อน ลูกหลาน การเดินทาง นอกจากนี้ก็ยังมีสีลับอีก 2 สีที่ไม่ขาย ณ ตรงนั้นด้วย (ไปเจออีกที่โดยบังเอิญตอนขากลับไปต่อรถเข้าเมือง แถมรูปร่างอลังการกว่าไปอีก) คือ สีทอง (金) เงินทอง / สีเงิน (銀) ความเปลี่ยนแปลง ถ้าได้ลองมาเที่ยวแถวๆ นี้ก็ซื้อกลับไปฝากเพื่อนฝูงนะ

